

Vijftigplus perikelen

Vijftigplus perikelen

Ron de Haas

o
f s c
h o o n i
k d i t z e l
f a l t i j d e n
w i s t g e d r a a g
i k m e v a a k a l s e e
n h e u s e a u t i s t m a a
r v r e e m d g e n o e g
g e l o o f t u m i j
v o e l i k m e d
a a r b e s t
l e k k e
r b i
j

ISBN 978 94 021 02208

Eerste druk 2013

Auteur Ron de Haas

Foto van de auteur Henk Gerritsen

Omslagfoto © Ron de Haas

Coverontwerp Brave New Books

Copyright © 2013 Ron de Haas

Barbeknoeien	46
Hondenleven	49
Penopauzebakje	52
Pashokje	55
De tijdmachine	58
Fileleed	61
Google	64
Kippenvel	67
Houtgreep	70
Honds bestaan	74
Gezwets in de ruimte	77
Vaders en dochters	80
Tijdloos	83
IJzige spanning	86
Voorjaarsperikelen	89
De gulden euro	92
Bedrog	95

Inhoud

De schuld van Hyves	9
Damesschoenen	12
Door de bank genomen	16
Pasen en andere ongemakken	18
Worstenbroodjes	21
Vreemd	25
Computerkruid	28
Alles op een hoop	31
Hoge bloeddruk	34
Snurken	37
Vakantiepret	40
Rollenpatroon	43

Aandacht	99
Vast lekker	103
Ongelofelijk	106
Bord op schoot	109
Schurisme	112
Het jaar van de plofkip	115
Carpe Diem	118

Dit boekje draag ik op aan Ellen, die keer op keer met lede ogen haar goedkeuring gaf voor de publicatie van mijn columns...

De schuld van Hyves...

Max Ehrmann leefde van 1872 tot 1945 en schreef in 1927 het wereldberoemde gedicht 'Desiderata'. Het is een prachtige tekst met vele levenswijsheden en ik raad iedereen aan om deze tekst zéker eens te lezen. In de Nederlandse versie van Desiderata komt onder andere het volgende fragment voor:

'Volg de loop der jaren met gratie, verlang niet naar een tijd die achter je ligt'.

Natuurlijk is het zo dat je vooruit moet kijken en dus 'toekomstgericht' moet zijn, zoals dat tegenwoordig zo fraai heet. Maar juist met dit tekstfragment heb ik de afgelopen weken tóch wat moeite, daar moet ik eerlijk in zijn. En omdat ik in al mijn eerlijkheid de oorzaak natuurlijk niet bij mezelf wil zoeken, leg ik de schuld van dit alles voor het gemak gewoon maar even neer bij de sociale netwerkmogelijkheden die ons heden ten dage ter beschikking staan. Ja, het is allemaal de schuld van LinkedIn, Facebook en vooral de schuld van Hyves, dat ik de laatste dagen zo hevig verlang naar de tijd van toen. En het vervelende is, dat

niets, maar dan ook niets me hier in tegen lijkt te kunnen houden. Hyves leek me echt iets voor pubers en kleine kinderen en ik had me tot voor kort dan ook stellig voorgenomen dat ik daar 'nooit' aan mee zou doen. Maar zeg nooit 'nooit'. Bovendien denk ik, dat je pas kunt zeggen of iets wel of niet iets voor je is, als je het zelf hebt ervaren. En dat geldt dus ook voor Hyves. Enkele weken geleden heb ik mezelf dan ook aangemeld als Goldmember, zodat ik de mogelijkheden van Hyves ten volle zou kunnen benutten. Want zeg nou zelf, het is toch van groot belang om te kunnen beschikken over een extra legertje emoticons? Voor degene die het nog niet weet: emoticons zijn 'smiley-achtige' figuurtjes, die verschillende emoties weergeven. Altijd makkelijk als je niet helemaal uit je woorden kunt komen. Volgens mijn kinderen worden ze overvloedig gebruikt door mensen in de midlifecrisis. Wat ze daarmee precies willen zeggen ontgaat mij uiteraard volledig.

In tegenstelling tot LinkedIn, waar je vanzelfsprekend geen kinderen tegenkomt, bleek Hyves een reservaat van pubers en kleine kinderen te zijn. Ook aan het taalgebruik zoals 'krabbels' en 'tikken' moest ik als vijftigplusser even wennen. Maar al snel vond ik mijn eerste 'vrienden' en ik moet toegeven dat ik meteen was verkocht! Ik vind Hyves leuker dan Facebook*. Je kunt er meer creativiteit in kwijt. Maar het werkt enorm verslavend. Bovendien houdt het hier voor mij niet op. Naast vrienden, oud-collega's en gelukkig ook enkele pubers (die bij mij overigens echt van harte

welkom zijn), heb ik een aantal klasgenoten teruggevonden van ruim veertig jaar geleden! En deze mensen roepen bij mij zoveel mooie herinneringen op, dat ik me niet meer schijn te kunnen ontworstelen aan mijn zoektocht naar meer. Meer vrienden, meer klasgenoten, meer nostalgie...

Als ik naar sommige van mijn Hyves-vrienden kijk, dan zie ik de jonge pubers van toen. Ik luister op YouTube naar de muziek van toen en ik voel de spijt van het record aantal spijbeluren dat in die jaren mijn aantal bijgewoonde lessen ruimschoots overtrof. Maar ik herinner me ook de vele gelukkige momenten die ik in die tijd heb meegemaakt. Het is dan óók de schuld van Hyves dat ik me enkele dagen geleden vervolgens heb aangemeld als lid van SchoolBANK Plus, waar ik mijn zoektocht naar het verleden nog verder kan uitbreiden. En tot nu toe met wisselend succes. Maar waar dit alles eindigt? Ik weet het niet. Maar één ding weet ik wel: het is allemaal de schuld van Hyves!

** Ik ben van mening veranderd; Facebook is toch écht leuker!*

Damesschoenen...

Er zijn wel eens van die dagen dat er geen ontkomen aan is. Toch moet je er dan maar het beste van zien te maken. Mij overkwam het weer eens sinds lange tijd, tijdens een mooie lentedag... Een vriendin van me had een opmerking gemaakt over mijn kleding en aangezien ik me momenteel in een kwetsbare fase van mijn leven bevind, vroeg ik mijn vrouw of ze met me mee wilde gaan om me te adviseren bij het uitbreiden van mijn garderobe. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat zelfstandig kleding kopen niet mijn sterkste kant is. Daar is mijn wederehelft absoluut beter in. Maar ja, ze kan dan ook terugblikken op een jarenlange ervaring en ze is bovendien vrijwel wekelijks te spotten op locaties waar de mode zich, evenals het saldo van onze bankrekening, met de regelmaat van de klok lijkt aan te passen...

Terwijl ze zich nog zijdelings bezighield met de vraag waarom ik wél andere kleding wilde kopen als een andere vrouw hier opmerkingen over maakte, terwijl zij dat al jarenlang fijntjes had opgemerkt, reden we in een verder ontspannen sfeer naar het nabij gelegen dorp dat al sinds jaar